1975 yılında çıkardığı "Çok Yalnızım" albümü ise onu zirveye taşıdı. Albümün çıkış parçası olan "Çok Yalnızım" şarkısı, o dönemin en çok dinlenen eserlerinden biri oldu. Şarkının sözleri, yalnızlık temasını işliyor ve toplumun geniş kesimlerinde karşılık buluyordu: "Çok yalnızım, kimsem yok benim / Sevgisizim, aşksızım benim..."

yeniden yayınlıyorum.

- Sayın Ferdi Tayfur. Siz Adana'dan kalkıp İstanbul'a geldiniz ve Türkiye'nin en sevilen sanatçılarından biri oldunuz. Bir kuşağın sanatçısı olmak gibi bir özelliğiniz var. Garip bir tesadüftür ki Orhan Gencebay ile hemen hemen aynı yıllarda İstanbul'a geldiniz. Beyköylü Cumali'nin oğlu Ferdi Tayfur, içindeki müzik ateşini nasıl keşfetti?

Müzik ateşim çocukluk dönemlerimde başladı. Ben söyledim, başkaları, konu komşu keşfettiler beni. En çok onlar dinlerlerdi beni. Bir avluya otururduk, ben söylerdim onlar dinlerlerdi. 6 aile vardı avluda. Onlardan bir tanesi de bizdik. Babam öldükten sonra çok fakirdik. Amca tarafımız pek ilgilenmedi bizlerle. Teyzelerim vardı. Allah rahmet eylesin, bize teyzelerimiz çok arka çıktılar. Bir tane teyzem kaldı hayatta. Öbürleri de öldüler. Annemler dört kız kardeştiler.

Ben sinemayı çok seviyordum aslında bakarsanız. Sinemada o zamanlar ilk gördüğüm filmlerin arasında Zeki Müren'in beklenen şarkısı Kink Plak vardı. Beğin Doruk rahmetlinin oynadığı filmler vardı. Orada, hatta kitabımda filan da yazmıştım. Avare filmi çıkmıştı o zaman. Ortalığı kasıp kavuruyorlardı. Hatta rahmetli Raj Kapoor'un taklidini yapardım küçüklükten. Orada keşfettiler sesimin güzel olduğunu.

- Hangi şarkıları söylerdiniz o dönemlerde en çok. Kendi besteniz yoktu tabi değil mi?

O zamanlar türküler filan okurdum. Benim çocukluk zamanlarımda bugünkü fantezi müzik olayı yoktu. Türk Halk Müziği, Türk Sanat Müziği vardı. Onları dinlerdik. O türkülerden filan okurduk yani.

- Peki, ailenizde belli bir müzik altyapısı olan kişi var mıydı?

Rahmetli dayım Hak aşığıydı. Şairdi kendisi. İsmail Çelik. Hatta onun bir sözünü de şarkı yapmıştım. "Açılmadım güller gibi, unutmadım eller gibi, boz buladım seller gibi, çağladığım senin için."

- Evet, hatırlıyorum bu şarkıyı.

Rahmetli dayımın sözleridir bunlar. Daha birçok şarkı sözleri vardı ama bulamadık. Darmadağın oldu tabi her şey. Sadece bunlar kaldı.

- Annenizde filan böyle bir yetenek yoktu tabi, değil mi?

Annemin sesi de gayet güzeldi. Belki de sesim de oradan gelmiştir.

- Babamız sizin için bir idol gibiydi. Delikanlı bir adammış babamız öğrendiğimiz kadarıyla. Boşluğunu çok hissetmiş olmalısınız. Ne dersiniz bu konuda?

Çok delikanlı bir adamdı. Çok hissettim evet.

- Ne hatırlıyorsunuz babanızla ilgili? Babamın olmaması bize de tesadüf etti. Bu alemde milyonlarca insanın babası yoktur. Milyonlarca insan babasız kalmıştır. Onların içlerinden biri de bizlerdik. Hep işte kendi kendime sorardım niye biz?

- Yetim olarak büyümek insanı çok ezen bir duygudur değil mi?

Allah kimseyi kimsesiz yapmasın. Bu çok önemli bir şeydir. Arkasız yapmasın. Adama tokat atmışlar, "ah arkam" demiş. Öbürü demiş, "Ben sana tokat atıyorum, neden ah arkam diyorsun?" O da demiş ki, "Ah benim arkam olsaydı sen bana tokat atabilir miydin?" Hayat böyledir yani. Bu kimsesizliğin, arkasızlığın içerisine bir de fakirlik girdiği zaman tam bir cehennem hayatı gibi bir şey oluyor yani. Geçenlerde Necla Hanım (Necla Nazır) bana soruyor, diyor ki "Bir daha çocuk olmak ister misin?". Ben dedim asla olmak istemem. Bilmiyorum ki çocukluğun ne olduğunu. Yaşayamadım çünkü.

- İbrahim Sadri'nin Kırmızı Araba diye bir şiiri var. Belki dinlemişsinizdir.

Belki.

- İşte Süleyman'ın oğlu Cevahir diye. Bir araba görüyor vitrinde, onu istiyor. Babasının parası olmadığından alamıyor. Sizin de böyle bir hikâyeniz var değil mi?

Var. Ben bisiklete bakardım. Üç tekerlekli bir bisiklet görmüştüm. Gelir gider o bisiklete bakardım. Bir ara amcamın yanına takılmıştım, sekiz, dokuz yaşındayken. Amcam beni terzi dükkanında rızak olarak vermişti. Evet... (biraz gülüyor) Hep gider o vitrine bakardım.

- Sonra alabildiniz mi o bisikleti?

Alamadım. Hiç oyuncakım olmadı benim. Hayatım boyunca hiç oyuncakım olmadı.

- Selami Şahin de aynı şeyi söylemişti bize. Aynı ifadeyle. "Hayatım boyunca hiç oyuncakım olmadı" demişti...

Olmadı benim de...

- Türkiye'de bir dönem Anadolu'dan gelip İstanbul'da şöhreti bulan sanatçı furyası vardı. Zamanla bu biraz değişti. Toplum da değişti tabi buna paralel olarak. Şu anda mesela popülerlere çok ciddi bir rağbet yok. O ateş de düştü.

Popülerler de bitti mi?

- Ciddi bir düşüş var.

Ben takip edemiyorum aslında.

- Şu anda yerde mantar biter gibi sürekli yeni sanatçılar çıkıyor. Bir müzik adamı olarak, neticede toplumsal bir gelişmeyi de gösteriyor bu durum. Anadolu'dan kalkıp İstanbul'a gelmeler. Öyle değil mi?

Ben her zaman böyle sakızlı bir laf söylerim devamlı. Bir hatıramı anlatayım. 1971 ile ilgili. 1971'de yapmış olduğum "Huzurum Kalmadı" 45'liği ile ilgili. Temeli insanın ne kadar sağlam oluyor düşünün. "Huzurum Kalmadı" şarkısını şimdi bilmeyenler yok herhalde. Efendime söyleyeyim, çıktığı zaman bütün ne kadar insan varsa hep bir ağızdan okuyorlar bu şarkıyı. Ama o zamanlar tutmadı mesela. Ama ne oldu o şarkı bana, temel oldu. Şimdiki gelip geçen arkadaşlarımızın temelleri yok. ■

Düş ölüsü kalbim

FATMA YİĞİT BERBER

Kalbimiz kırılınca çoğu şeye olan inancımız da yok oluyor.

Sevmek ve sevilmek varken sürükleniyoruz yalnızlığın buz tutmuş bedenine.

Güven sadece kelime olarak yer edinmiş hayatımızda; hissi çıplak, soyulmuş mis gibi kokan teni leşliğin içinde.

Kime yüreğimizi uzatsak koca bir hiçlik ve kara bir leke kaplıyor benliğimizi.

Yalan rüzgarları esiyor, savuruyor bizi oradan oraya.

Gerçekliğin acı yüzü tokat gibi çarpınca suratımıza, felç ediyor adeta.

Duyguların ayağı kırılıyor, oturup kalıyor gerçekliğini beklediği yerde.

Adım atamaz oluyoruz dostluğa/sevgiliye.

İki kelime sevip, üç kelimede süslü cümlelerle sıyrılıp gidiyorlar hayatımızdan.

Yarım kalmış bir şiir, tamamlanacak cümleler ararken kendine, kalbimizde bizi tamamlayacak olan diğer yarımızı arıyor yarımlığın gölgesinde asılı kalan bir çığlığın içinde.

Suskunluğumuza gömüyoruz hayallerimizi.

"Ben"le başlayan cümleler, yerini öksüz cümlelere bırakıyor.

Ne zaman konuşmak istesek,
Derdimizi anlatmaya çalışsak,
Keşkelerin kanadı kırık cümlelerinde lal oluyor dilin.
Sonrası koca bir hiçlik.
Yürek ağrısı.
"Sevgi" obje haline gelmişken, sevgisizliğin uçurumundan atlarken buluyorsun kendini.
Ölmüyorsun belki ama ruhun çürüyor/uçurumun ıssız yamaçlarında.
Sesi kısılıyor yalnızlığın.
Bağırsan kim duyar ki seni?
Hiçlik.
Emeklerin kanayınca anlıyorsun, "Seni senden başkası sevmeyecek."
Kapat kalbinin perdesini.
Önceliği sen olmayan insanlar için heba etme pencere önü bekleyişlerini.
"Düş Ölüsü Kalbim."
Sevgim acıyor.
Duyuyor musun?
Zira ölüler duymaz değil mi? ■

BORCUM BİLDİM

Sesin huzurun ötesiydi,
Gülüşün bahar kadar ferah,
Gülen gözlerinin ardında gördüğüm o kırgınlıklar,
Bir ağırlık verdi yüreğime.

Gecelerde yankılanan sessiz sızılar,
Yüreğine dokunduğum hüzün kırıklarıyla,
Sana verdiğim tüm acılar,
Bir daha sana dokunmamak üzere
borcum bildim.

Gözyaşına değişmişse bir sözüm,
Sevgim yüreğini yaraladıysa,
Affet,
Bir daha sana dokunmamak üzere
borcum bildim.

Sevgim incitmek için değildi!
Bir daha senden korumak için de değil!
O gülüşüm gözlerimin ışıltısı her şeyden
çok daha güzel,
Sevgiyi taşımayı borcum bildim.

Bir gün bir nefes gibi silinip gittim,
Anla ki,
Severken bile sevgim özgürlüğündü,
Sana uzak kalmayı, dokunmamayı
borcum bildim.

Gamze Çınar